

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6643/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Dalibor Vračan, OIB: 02589751797 iz Zagreba, Šestinski dol 88 C, zastupan po punomoćnici Sandri Vračan, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, RADNIČKA CESTA 50, zastupan po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 1. srpnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, uz punomoćnicu i zamjenika punomoćnika tuženika, 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e:

I Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 12. stavak 3. Ugovora o kreditu broj 9012586617, koji je ovjeren kod javnog bilježnika Ivana Parlova iz Zagreba pod brojem OV-18294/07 dana 18.06.2007. g., između tužitelja Dalibor Vračan, Zagreb, Šestinski dol 88c, OIB: 02589751797 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju Dalibor Vračan, Zagreb, Šestinski dol 88c, OIB: 02589751797, isplati iznos od 374,40 EUR na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama, računajući od 04. srpnja 2007. g. do 30. lipnja 2011. g. po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011. g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena,

a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju Dalibor Vračan, Zagreb, Šestinski dol 88c, OIB: 02589751797, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.000,68 eur sa zateznim kamatama počev od 18. rujna 2026. godine pa do isplate po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 11. lipnja 2007. godine s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9012586617, koji je ovjeren kod javnog bilježnika Ivana Parlova iz Zagreba pod brojem OV-18294/07 dana 18.06.2007. g., a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 124.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate kredita koji iznosi 360 mjeseci kroz otplatu u mjesečnim anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Tuženik je u članku 12. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi

unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Također je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Iz navedenog je razvidno da je tuženik obvezivanjem tužitelja na snošenje naknade za obradu zahtjeva te odobravanje kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj stoga smatra kako je ništetan dio ugovornih odredbi koji se odnosi na ugovaranje naplate troškova obrade kredita te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 323. i 1111. u svezi 1115. ZOO-a. Za istaknuti je da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljem i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužitelju kao potrošaču oko kojeg tužitelj nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. i članka 102. ZZP-a, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020. g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Tužitelj ističe da je prethodno od tuženika pribavio potrebnu kreditnu dokumentaciju iz koje se vidi iznos naplaćene naknade (isplatnog naloga), no ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva tužitelj ipak pridržava pravo postavljanja točne visine tužbenog zahtjeva nakon izvođenja dokaza financijskim vještačenjem na okolnost koliko i s kojim datumom je tužitelju naplaćena naknada za troškove obrade kredita s tim da sud vještaka ovlasti da po potrebi pribavi dodatnu kreditnu dokumentaciju od tuženika.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani. II Tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Radi se o sporu za isplatu iznosa od 374,40 EUR, a tužitelj u tužbi označava VPS u iznosu od 1.701,62 EUR. Presudom VSRH posl.br. Rev 374/2013-3 od 06.12.2017. pojašnjeno je da se deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu u slučaju kada on treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Dakle, VPS se u konkretnom slučaju ne utvrđuje zbrajanjem vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, već prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Tuženik prigovara statusu

tužitelja kao potrošača. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9012586617 izrijekom je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Zakon o zaštiti potrošača (nadalje u tekstu: „ZZP“) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članaka 56., 59., 61. ZZP izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Nadalje, da takav ugovor mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, a poglavito među ostalim i odredbu o ukupnom trošku zajma, a da su ukupni troškovi zajma svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je potrošač dužan platiti za odobreni zajam. Nadalje, i propisi koji su na snazi u trenutku sastava ovog podneska također izrijekom dopuštaju ugovaranje naknade u poslovima kreditiranja potrošača. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita). Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Prvenstveno se ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Tužitelj tužbom ne pojašnjava konkretno činjenično stanje i okolnosti vezano za predmetni ugovor o kreditu, već paušalno navodi zakonske odredbe, primjerice čl. 3. i čl. 4. Zakona o obveznim odnosima, koji uređuju opća načela ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu te savjesnosti i poštenja. Dakle, u ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, tužitelj je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je određena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz

godina. Tužitelj je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 0,50% od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. Nastavno na tužiteljevo pozivanje na odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tuženik ističe da tužitelj ima pravo potraživati kamatu od dana stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošteni stjecatelj. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 9012586617 od 11. lipnja 2007. godine, iskaz tužitelja i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporno je među strankama da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 11. lipnja 2007. sklopio ugovor o kreditu broj: 9012586617 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 124.000,00 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporno je da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita, nesporna je visina plaćene naknade, sporno je da li je odredba za obradu za zahtjev kredita čl. 12. st. 3. kao i osnovanost tužbenog zahtjeva.

5. Ne stoji prigovor zastare tuženika jer u ovom slučaju se radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem nepoštenih ništetnih odredbi Ugovora, a u kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe Ugovora, a što sud odlučuje u ovom postupku, a radi čega je utvrđeno kako zastara još nije niti počela teći, a koji je u svezi s čl. 323. st. 1. ZOO-a. Sud je rješenjem vps odredio u iznosu od 374,40 eura, jer se vps ne utvrđuje zbrajanjem vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, već prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva što ukazuje odluka VSRH posl. Broj Rev 374/2013.

6. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je bio kod tuženika da je pročitao ugovor o kreditu i da je primijetio da treba platiti naknadu za obradu kredita. Sjeća se da mu je zaposlenik tuženika rekao da to mora platiti i da se taj dio ne može mijenjati ili da će potpisati navedeni kredit ili neće. Navodi da mu zaposlenik tuženika nije obrazlagao od čega se sastoji taj iznos naknade za obradu kredita. Navodi da je kupio kuću sa navedenim iznosom kredita u kojoj je živio sa svojom suprugom, kasnije su živjela i djeca. Navodi da se je odselio iz kuće 2021. godine. Navodi da nije iznajmljivao kuću niti imao registriran obrt niti firmu. Anuitete kredita je plaćao osobno. Navodi da nije imao OPG. Navodi da nije iz medija saznao o presudi Trgovačkog suda. Navodi da nije na temelju tog ugovora tužio za promjenu valutne klauzule i kamatne stope.

7. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Prema iskazu tužitelja sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 12. toč. 3. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

10. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 12. st. 3. predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili

zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužitelj osnovano potražuje kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi navedene iznose, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu. Sud je iz navedenog utvrdio da je stjecatelj nepošten.

11. Sud je dosudio tužitelju iznos od 374,40 eur, a koji se odnosi na ništetnost plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 12. toč. 3. Ugovora o kreditu) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja 1. lipnja 2025. godine pa do isplate, a prema čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je utvrdio da je stjecatelj nepošten, a što je prije obrazložio, stoga zakonske zatezne kamate teku od dana stjecanja pa do isplate.

12. Sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelju usluga, ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita, dali je tužitelju od strane tuženika objašnjena jasnoća i razumljivost navedene odredbe, a što nije učinjeno.

13. Sud je dosudio parnični trošak tužitelju temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 1.000,68 eur, a koji se sastoji od: tužba - 50 bodova, podnesak 13.12.2025. - 50 bodova, podnesak 10.02.2026. - 50 bodova, podnesak 27.03.2026. - 50 bodova, podnesak 4.05.2026. - 50 bodova, ročište 3.06.2026. - 50 bodova, ročište 1.07.2026. - 50 bodova, ročište za objavu presude - 25 bodova, a što ukupno iznosi 750,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 187,50 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 33,18 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 30,00 eur.

U Zagrebu, 18. rujna 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-3088d-57576**

Kontrolni broj: **0ef7f-9c122-569e3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.